

РЕШЕНИЕ

№ 493

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 28.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Петров

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **352** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 68 Закон за защита от дискриминация (ЗЗДискр.) вр. чл.145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на Министъра на вътрешните работи, в качеството му на орган по назначаването и представляващ Министерство на вътрешните работи, чрез юриск. М. С., срещу Решение № 560/14.12.2022г. на Комисия за защита от дискриминация. Поддържа, че решението е недопустимо, неправилно, незаконосъобразно и немотивирано. Поддържа, че влята на административния орган е неясна и не се е произнесъл по спора, по който е сезиран. С решението си административният орган не е упражнил правомощията си по чл.47 ЗЗДискр., както е поискано с жалбата до него, като не посочва дали е констатирал/установил неравно третиране спрямо жалбоподателката М. К., а неясно посочва, че ответникът е създал условия за нарушение на принципа на равенство в третирането – искане, с което не бил сезиран. По тези съображения прави искане за обезсилване на решението като недопустимо. Евентуално го оспорва и като неправилно, и необосновано, тъй като не се установява дискриминация по смисъла на чл.4 ЗЗДискр. спрямо жалбоподателката. Нейното преназначаване е извършено на основание обнародвания в ДВ, бр.60 от 07.07.2020г. ЗИДЗМВР, както и подзаконовите нормативни актове по прилагането му. В тази връзка поддържа, че не е налице акт на дискриминация осъществен от министъра на вътрешните работи, а преназначаването ѝ е изцяло съобразено с нормативните разпоредби, които регламентират извършването му. Касае е се за законни действия на служителите на МВР при изпълнение на служебните им задължения, което съгласн чл.7

от ЗЗДискр., не представлява дискриминация. Ако К. е имала възражения срещу заповедта за преназначаване, е имала възможност да я оспори по съответния ред. Прави искане за обжалвания акт да бъде отменен и вместо него да се постанови нов, с който жалбата на М. К. да бъде отхвърлена.

По делото е депозирана и жалба с вх.№ на КЗД – 44-00-23 от 04.01.2023г., подадена от М. Е. К., чрез адв. К. Д., уточнена с молба от 02.05.2023г., срещу същото решение, като с жалбата са наведени оплаквания, че органът не е взел предвид конкретните оплаквания на жалбоподателката и събраните по преписката доказателства, обосноваващи извода за извършена спрямо нея дискриминация. От акта на КЗД не става ясно приема ли се, че е извършено нарушение или не, от кой субект, в какво качество, с какви конкретни действия. Поддържа, че тези пороци на акта обуславят неговата отмяна и постановяване на съдебно решение, което да се произнесе по конкретните оплаквания на жалбоподателката с които е сезирала КЗД за установяване на дискриминация спрямо нея от министъра на вътрешните работи.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация оспорва жалбите.

Софийска градска прокуратура не взема становище.

С разпореждане от 23.01.2023г. съдът е констатирал, че в административното производство е подадено искане за допълване по реда на чл.62 АПК. Дадени са указания на административния орган, като с молба от 15.03.2023г. е отбелязано, че в производството по искането за допълване е постановено решение № 27 от 19.01.2023г., което е влязло в сила на 16.02.2023г.

В съдебно заседание и с приложени по делото писмени бележки, М. Е. К. поддържа жалбата си. Поддържа възраженията, че крайният акт на административния орган е неясен, противоречив и не отговаря на изискванията за форма и мотивираност на административния акт.

С писмени бележки министърът на вътрешните работи, в качеството му на орган по назначаването и представляващ министерство на вътрешните работи, чрез своя пълномощник поддържа жалбата си и прави искане за отмяна на обжалваното решение на КЗД. Оспорва жалбата на насрещната страна, като поддържа, че с допълнителното решение от 19.01.2023г. са изяснени констатациите и заключенията на Комисията.

Съдът като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните, приема следното:

Производството пред Комисия за защита от дискриминация (КЗД) е образувано на основание чл.50, т.1 от ЗЗДискр. по жалба на засегнато лице - М. Е. К.. Жалбоподателката е заявила, че спрямо нея е налице дискриминационно отношение от страна на работодателя – министър на вътрешните работи. В жалбата са изложени обстоятелства съдържащи твърдения, че работодателят е нарушил принципа за осигуряване равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд, с което е осъществил признаците на дискриминация спрямо нея. Изложила е искане до Комисията, да констатира дискриминационното спрямо нея отношение, да постанови преустановяване на нарушението и възстановяване на първоначалното положение, както и да бъде наложена санкция за извършената дискриминация.

Въз основа на жалбата, с разпореждане от 02.02.2021г. на председателя на КЗД е прието, че жалбата е допустима и отговаря на изискванията на чл.51 ЗЗДискр., поради което е образувана преписка № 21/2021г. Възложено е да бъдат уведомени страните и да започне процедура за проучване. В хода на проучването са уведомени страните и са

събрани поисканите писмени доказателства. След приключване на проучването е изготвено заключение и е насрочено от председателя на определения състав заседание за разглеждане на жалбата. Проведени са заседания на 18.01.2022г., 19.04.2022г., 28.06.2022г. и последното заседание на 04.10.2022г. На него, както и с представената писмена защита жалбоподателката М. К. е заявила, че поддържа жалбата си и искането до Комисията – да бъде установено извършеното нарушение, както и страните по него; да определи вида и размера на наказанието – имуществена санкция в максимален размер, която да се наложи на МВР за извършеното спрямо жалбоподателката нарушение. Конкретизирано е, че дискриминацията е обективирана с конкретен акт – заповед за назначаване № 8121К-9430/01.10.2020г. на министъра на вътрешните работи, с която ѝ е определена длъжност „специалист III степен“ и основно месечно възнаграждение от 1342 лв.

Насрещната страна - министър на вътрешните работи, чрез своя пълномощник оспорва жалбата и прави искане да бъде оставена без уважение.

Комисия за защита от дискриминация, втори специализиран постоянен състав, се е произнесла с Решение № 560/14.12.2022г. В обстоятелствената част на акта са изложени твърденията на страните в хода на процедурата. Описани и обсъдени са събраните писмени доказателства и са изложени кратки изводи по отношение конкретния предмет на спора, в това число че „с оглед събраните по преписката доказателства съставът отчита, че спрямо жалбоподателката К. не е отчетен и принципът за равен и равностоеен труд, при определяне на възнаграждението ѝ“. С разпоредителната част на акта, съставът установява, че ответната страна - министърът на вътрешните работи, в качеството му на орган по назначаването и представляващ министерство на вътрешните работи, като не предвидил всички възможни и необходими мерки за постигане целите на ЗЗДискр. по смисъла на чл.10 от ЗЗДискр, е създал условие за нарушаване принципа на равенство в третирането спрямо служителката М. Е. К., във връзка с упражняване правото ѝ на труд, в нарушение на чл.2 и чл.6 от ЗЗДискр. На основание чл.47, т.6 от ЗЗДискр. са дадени препоръки на ответника да предприеме всички необходими действия и мерки за спазване принципите по чл.2 ЗЗДискр., както и да предприеме необходимите действия за въвеждане на конкретни правила за недопускане на дискриминация на служителите в системата на МВР. Следва и изричен диспозитив – „УВАЖАВА, жалба с вх.№ 44-00-172/22.01.2020г. по описа на КЗД подадена от М. Е. К., чрез адв. К. Д., САК.“.

Решението е обжалвано с две жалби от двете страни в административното производство. Жалбите са редовни, подадени от легитимирани страни срещу подлежащ на обжалване съгласно чл.68, ЗЗДискр. административен акт, поради което следва да бъдат разгледани по същество.

Съгласно правомощията си по чл.146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т.1), в съответната форма (т.2), допуснато ли е съществено нарушение на административно-производствени правила при издаването му (т.3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправни разпоредби (т.4) и несъответствие с целта на закона (т.5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл.146 АПК.

Съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на административния акт (чл.142, ал.1 АПК).

В конкретния случай оспореният административен акт е издаден от сезирания орган –

Комисия за защита от дискриминация. По жалбата на М. Е. К. е образувана преписка и е определен състав за разглеждане на случая. Извършена е процедура по проучване на данните по случая, предоставена е възможност на страните да се запознаят със събраните доказателства преди разглеждането на преписката в открито заседание, с оглед на което и са спазени процесуалните правила. Крайният акт обаче – обжалваното Решение № 560/14.12.2022г. на Комисия за защита от дискриминация, не отговаря на законоустановените изисквания за форма и мотивираност на административния акт, в която връзка са и основателни оплакванията и в двете жалби, подадени от двете страни, с които е сезиран съдът.

Решението на Комисията в административното производство за защита от дискриминация, следва да бъде обективизирано в писмена форма и да има съдържанието по чл.66 от ЗЗДискр - наименованието на органа, който го е издал; фактическите и правните основания за издаването му; диспозитивна част, в която се определят видът и размерът на санкцията или принудителната административна мярка, ако такава се налага и пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва. В случая, решението е издадено в писмена форма и е посочено наименованието на органа, който го издава, подписано е, с оглед на което и покрива минималните изисквания за валидност на административния акт, но са допуснати нарушения във формата му касаещи изискванията за ясно посочени фактически и правни основания за издаването му (мотиви на акта) и ясна разпоредителна част, съответстваща на изложените мотиви.

След като Комисията е редовно сезирана с жалба на засегнато лице, проведена е процедура за проучване, в която са събрани необходимите писмени доказателства, разгледани са жалбата и доказателствата в открито заседание с призоваване на страните, органът следва да се произнесе по преписката с решение, взето с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав. Решението следва да обективизира ясната воля на заседателния състав за упражняване на изричните правомощия по чл.65 ЗЗДискр. Съгласно изричната норма с постановеното решение заседателният състав: 1. установява извършеното нарушение; 2. установява нарушителя и засегнатото лице; 3. определя вида и размера на санкцията; 4. прилага принудителни административни мерки или 5. установява, че не е извършено нарушение на закона и оставя жалбата без уважение. В тази връзка, ако с оглед изложените в решението мотиви заседателният състав приема, че спрямо жалбоподателката е нарушен принципът за равен и равностоен труд при определяне на възнаграждението ѝ, е следвало да постанови и ясна разпоредителна част, съответстваща на мотивите и изразяваща правомощията съгласно чл.65 ЗЗДискр. В такъв случай, в разпоредителната част следва да се съдържа ясен диспозитив за установяване на извършеното нарушение на ЗЗДискр., посочване на нарушителя и засегнатото лице, вида и размера на предвидените санкции, които се налагат за това нарушение и евентуалното прилагане на ПАМ. В обжалваното решение обаче, нито се съдържа ясен диспозитив дали е извършено конкретно нарушение на разпоредба на ЗЗДискр, нито са посочени извършител и засегнато лице, нито наложени санкции, въпреки, че е отразено, че жалбата се уважава. Разпоредителната част е неясна, с нея единствено се прави препоръка по реда на чл.47, т.6 ЗЗДискр, която обаче е извън задължителното съдържание на решението, така както е посочено в чл.65 и 66 ЗЗДискр. и не представлява краен акт в това производство, образувано по жалба на засегнато лице. Този порок на решението не е отстранен с „Решение за отказ от

допълване на решение“ постановено на 19.01.2023г., както се поддържа в писмените бележки на органа по назначаване, тъй като с този акт единствено се приема, че молбата на жалбоподателката за допълване на решението е недопустима.

По тези съображения, след като обжалваният акт съдържа неясна разпоредителна част, която не съответства на изложените мотиви и не обективира воля на сезирания орган за упражняване на изричните му правомощия в това производство по чл.65 ЗЗДискр., следва че е налице съществен порок във формата на обжалвания акт, с оглед на което същият следва да бъде отменен. Съгласно чл. 173, ал. 2 от АПК при отмяна на административен акт, когато естеството на въпроса не позволява решаването му от съда, преписката следва да се изпрати на административния орган за провеждане на административната процедура и произнасяне с административен акт при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона. Когато задължи органа да издаде административен акт или документ, съдът определя и срок за това, на основание чл.174 АПК. В случая преписката следва да се изпрати на органа за ново разглеждане в открито заседание и произнасяне с решение съобразно чл.65 и чл.66 ЗЗДискр., при наличие на предпоставките за това. Следва да се определи едномесечен срок за насрочване на открито заседание с призоваване на страните.

С оглед изхода на делото, отговорността за разноски на страните в производството следва да се разпредели при решаване на въпроса по същество по подадената пред КЗД жалба от М. Е. К..

Воден от горното, Административен съд София град, 27 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 560/14.12.2022г. на Комисия за защита от дискриминация, постановено по преписка № 21/2021г. на Втори специализиран постоянен заседателен състав.

ИЗПРАЩА административната преписка на Комисия за защита от дискриминация за разглеждане на жалба с вх.№ 44-00-172/22.01.2020г. по описа на КЗД подадена от М. Е. К., в открито заседание проведено в едномесечен срок от влизане в сила на настоящото решение и постановяване на краен акт в съответствие с дадените указания и разпоредбите на чл.65 и чл.66 от Закон за защита от дискриминация.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: